

Hallgassatok rám, akik igazságra törekedtek, és az Urat keressétek!

2008. December 08.

Igehirdetés, Hajmáskér, 2008.12.07.

Istenünk, mennyei Édes Atyánk az Úr Jézus Krisztus által. Advent második vasárnapján is a Te szent Nevedet dicsőítjük, hiszen az ünnepre készülve újra meg újra eszünkbe jut, az elmúlt évben is hányszor tévelyedtünk el a Te utadról, hányszor feledkeztünk meg a Te törvényedről, hányszor fordult elő újra meg újra, hogy Te szólítottál, s mi nem hallottuk szavad.

Urunk és Istenünk, köszönjük Néked, hogy az ünnep arra készít, hogy ha mi meg is feledkezünk, Te nem feledsz el minket. Neked van erőd a dorgáláshoz, s hisszük, a Te erőd nyilvánult meg az előttünk álló Karácsony csodájában is. Ámen.

Így szól hozzánk Istennek Igéje Ézsaiás könyvéből, annak 51. részéből, az első három versből:

Hallgassatok rám, akik igazságra törekedtek, és az Urat keressétek! Tekintsetek a kösziklára, melyből kivágattatok, és a kút üregére, melyből kiásattatok! Tekintsetek atyátokra, Ábrahámra, és Sárára, aki szült benneteket! Csak egymaga volt, amikor elhívtam, de megáldottam és megszorítottam. Bizony, megvigasztalja Siont az Úr, megvigasztalja összes romjait. Olyanná teszi pusztaságát, mint az Éden, kopár földjét, mint az Úr kertje. Boldog örvendezés lesz majd benne, magasztalás és hangos zsoltárének. (Ézs 51,1-3)

Kedves Testvéreim, Ézsaiás próféta a fogság prófétája. Egy olyan ember, aki figyelmeztetni próbálja először népét, hogy ne térjen le az Isten útjáról, tartsa meg az Úr parancsolatait, de amikor rosszra fordul a nép sorsa, nem hagyja el őket. Ézsaiás próféta otthon marad. Pedig neki is nyitva áll a lehetőség. Hogy aki úgy érzi, nem tud a saját hazájában boldogulni, menjen külföldre, senkit nem tartunk vissza. A babiloniak örültek volna, hogy ha az izraeliták elköltöznek arról a területről. S legyünk őszinték, Izrael népének fiai, közülük sokan futottak is, mint a nyulak a világ minden égtája felé, hogy mentsék az életüket. Egyeseket fogságba hurcoltak, egyesek helyben maradtak, mint Ézsaiás, mások különböző közösségeket hoztak létre a világnak minden táján, és próbálták a hazájuktól távol keresni a maguk boldogulását.

Ézsaiás azonban azokat próbálja vigasztalni, akik maradnak. Akik úgy gondolkodnak, mint Dsida, amikor azt mondja, hogy „varjú a száraz jegenyén, de akkor is maradok”. És Ézsaiás a történelemre tanítja a saját népét. S azt mondja, hogy ti, akik az igazságra törekedtek, akiknek nem elsősorban a megélhetésetek a fontos, akik az Istent keressétek, és nem a saját boldogulásetek, azok tekintsetek az atyátokra, Ábrahámra. Tekintsetek vissza az elődeitekre. S nézzétek meg, vajon mennyi esélye volt Ábrahámnak egyedül átvágni a sivatagon, Úr-Kaszdimból eljutni Kánaánba? Mennyi esélye volt arra Izrael népének, hogy egy családból hatalmas nemzetséggé váljon? Mi volt az esély, hogy ki tudnak szabadulni az egyiptomi fogságból? Mi volt az esély arra, hogy negyven évig vándorolnak a pusztában és ezt túl lehet élni? Semmi. Az Isten volt az, aki megáldotta és megszorította őket. Az Isten volt az, aki szeretetével folyamatosan körülvette az ő népét.

És nem véletlen, hogy az 50. részben, a lekciónban felolvasott rész, mikor Isten gondolatait tárja a nép elé Ézsaiás, akkor egy számonkérő hang szólal meg. Mit gondoltok, mért hagyta el titeket? Azért, mert engem, az Istent valaki megszorolt, egy hitelező? Vagy azért talán, mert valaki kényszeríteni tudja a Mindenség Urát arra, hogy lemondjon azokról, akiket szeret? Nem. Bűneitek miatt. Izrael, te elhagytad az Istent, az Isten pedig tanítani akar téged. Nem tudom, hányótoknak jut eszébe ugyanez a gondolat a magyar Himnuszban. „Hajh, de bűneink miatt Gyúlt harag kebledben, S elsújtád villamidat Dörgő fellegedben, Most rabló mongol nyilát Zúgattad felettünk, Majd töröktől rabigát Vállainkra vetünk. Hányszor zengett ajkain Ozmán vad népének Vert hadunk csonthalmain Győzedelmi ének!” Kőlcsey a magyar történelemre így fordítja le Ézsaiás próféta szavait.

Ugyanakkor, mint ahogy a magyar himnuszban a vége is, a „Szánd meg, Isten, a magyart, Kit vészek hányának”, ugyanígy Ézsaiás is azt mondja, hogy van egy Isten, aki képes mindezt megfordítani, aki azt a rombolást, amit a babiloni birodalom véghez vitt, amit a katonák véghez vittek Izraelben, amit a 20.-21. századi babilonok véghezvittek a mai emberek lelkében, visszajára tudja fordítani.

Persze Ézsaiás tudja, hogy akik hisznek ebben, azok kevesen vannak. Lehet, hogy sokan megértik azt, hogy az Isten büntetése jogos rajtuk, mert elhagytuk Őt, mert nem voltunk ott, amikor hívott, és lehet, hogy már apáink, nagyapáink sem voltak ott. A szívükben nem voltak, hiába ültek testben a templompadokban. Elhagytuk az Istennek útját, jogos a büntetés. Elhagytuk atyáink törvényeit, jogos a büntetés. De nekünk, keveseknek, maroknyioknak, körülbelül 10%-nak tudni kell azt, hogy az Isten megtartó szeretete ettől még nem vetett el minket. Mert erővel senki nem szakaszthatja el Istentől az Ő gyermekeit. S akiket rendelt egy bizonyos helyre, hogy ott őrállók legyenek, azokat ha elfordulnak Istenüktől, hát megtépázza, megtizedeli, de nem veti el.

És, kedves Testvéreim, így, pár nappal december 5.-e után, így, nem sokkal Karácsony előtt, körülnézve a mi világunkban óriási szükségünk van arra, hogy mi odafigyeljünk Ézsaiás prófétára. És bekapaszkodjunk abba a tudásba, amit megpróbál átadni nekünk. Mert ugye tudást próbál átadni a népnek. Mégpedig azt a tudást, hogy először is emlékeznünk kell. Emlékezni arra, hogy milyen hatalmas megmutatkozott már Isten jósága a mi népünkön. Hogy mennyire szeretett minket az Isten, amikor az Ő törvénye szerint jártunk. Hogy micsoda gazdagság költözhet egy ember lelkébe, az életébe, és micsoda erőt és gazdagságot hozhat egy országnak, ha az Isten útját követve próbálja élni az életét.

Emlékezzünk. S ha vannak olyan pillanatok az életünkben, amikor látjuk, hogy engedelmeskedtünk, és megáldotta az életünket, akkor ráébredünk arra, hogy amink van, nem pusztán hit, hanem tapasztalás. Tudás. Mi vagyunk az a

10%, az a maroknyi keresztyén ember, aki tudja, hogy szereti az Isten. És, kedves Testvéreim, óriási szükség van ránk. Óriási szükség, mert az emberek nagyobbik fele ma már ezt a tudást nem hiszi el. Úgy gondolkodnak ma az emberek, mint a babiloni fogságban Izrael népe. Elhagytak minket az Úr, legyőzték a mi Istenünket, földalta népét, nem vagyunk többé kiválasztottak, nem vagyunk többé fontosak. Kelltek, hát Ézsaiás, és kellünk mi, ma, hogy azt tudjuk mondani, hogy nem erről van szó. Az Isten szeretetétől az embert semmi nem szakíthatja el. Az Isten, aki egyszer kegyelmes és könyörülő volt, kegyelmes és könyörülő lesz újra. Csak vissza kell térni az Ő útjára. Engedelmeskedni kell újra Öneki.

Emlékezz vissza – mondja, emlékezzünk vissza – mondom, és ha van emlékün, akkor mondjuk el embertársainknak. Tudjátok, óriási feladat ez az idei Adventben is. Hiszen az embereknek egy része látja a csillogást. Azt a ragyogást, ami az üzletek ablakán kiszűrődik, és úgy gondolja, hogy az után kell menni. És amije van, azt áruba fekteti, ajándékba fekteti, mert azt hiszi, úgy kell szeretni. Aztán vannak sokan most, akiknek nem lesz olyan szép az idei Karácsonyuk, mint tavaly. Hétről hétre halljuk, itt 500 embert, ott 1000 embert bocsátanak el, itt egyik, ott másik embernek válik bizonytalanná az élete, a megélhetése, itt is gyilkolnak, ott is megvernek és kirabolnak. Azért, mert az emberek nem hisznek. Hogy az Isten gondot tud rájuk viselni. Egyre nagyobb szükség van tehát a mi órállásunkra, a mi hitvallásunkra.

Mert azoknak az embereknek, akiknek él a szívében a hit, azoknak sokkal később szorul ökölbe a keze. Azok az emberek nem akarnak leütni senkit a sötét utcán, mert bíznak abban, hogy az Isten kegyelme jóra tudja fordítani a sorsukat. A 20.-21. század istenített embertípusa a maga erejéből önmegvalósító ember. Kedves Testvéreim, az idei évben világviszonylatban bebizonyosodott, hogy az önmegvalósító ember típusa, legalábbis ennek az ideje lejárt. Mert nem tudjuk megmenteni magunk a magunk erejéből. Mert a világ, amelyben élünk, nem olyan, mint Münchhausen báró, aki a mesében megfogja a saját haját, és kirángatja annál fogva nem csak önmagát, de még a lovát is a mocsárból. A dajkameséről kiderül, hogy dajkamese, s az élet bizonyítja azt, hogy egyetlen erő van a világban, amely képes mindent túlélni, és ez az Isten ereje.

Igen ám, de amikor mindenki ingadozik, amikor mindenki pánikban van, akkor van szükség arra, hogy az a néhány, aki nem csak hisz, aki nem csak reménykedik, aki nem csak keres valamit, hanem biztos a saját igazságában, Istenbe vetett hitében, az szilárdan tudjon állni. Tudjátok, amikor nagyon hideg van, és nagyon sötét van, akkor van a legnagyobb szükség arra, hogy az az egyetlen piciny szál gyertya fényt és meleget adjon. Utat mutasson, és legalább a maga környezetében oszlassa a sötétséget.

Most lesz Rátok igazán nagy szüksége embertársaitoknak. Az idei Karácsonyon, és lehet, hogy a következőn lesz igazán nagy szükség arra, hogy tudjuk szeretni felebarátainkat. Hogy tudjunk adni magunkból, vagy ha kell, a magunkéból. Mert mi tudjuk, hogy minket meg fog elégíteni az Isten. És ha nem tenné, akkor célja van vele, és nincs annál dicsőségesebb élet, mint hogy az ember följánlhatja a sajátját a Krisztusnak, az Istennek, aki mindent odaadott értünk.

Tudjátok, én úgy gondolom, hogy Ézsaiás próféta tudására most lett igazán nagy szüksége mindannyiunknak. És annak az elhivatásnak, amit az Istentől kaptunk, most lesz igazán nagy elküldő ereje. Mert mi vasárnapról vasárnapra jövünk a templomba, hogy találkozzunk az Istennel. Összegyűjt bennünk. De az előttünk álló Adventben arra lesz szükség, hogy menjünk, menjünk, menjünk, erősítsünk, bátorítsunk, melegítsünk, sugározzunk fényességet azok között, akik most félnek, akik most bizonytalanok, akik most tévelyegnek, akiknek nincs kapaszkodójuk, mert mindenüket elvesztik, talán még a megélhetésüket is. És elmondjuk nekik azt, hogy mi tudunk egy másik világról, mi tudunk egy másik útról, az Isten kínál egy olyan lehetőséget az Ő szent Fia, a Krisztus által, amelyben ugyan nem az a lényeg, hogy én mindent elvegyek a másiktól, hanem az, hogy én mindenemet odaadom a másiknak. Amikor nem azt kérdezik tőlem, hogy vajon vállalom-e közösséget egy embertársammal határokon innen-túl, egyházon innen-túl, hanem az a kérdés, mennyit tudok még adni, nem a feleslegemből, hanem mindenemből, amim van. Hogy ezt a világot, ennek erkölcsi és gazdasági válságát csak az önfeláldozás tudja megállítani.

De nem azt, amit kérnek tőlünk, hanem az, amit kérés nélkül is megteszünk a másikért. Nem az, amire szlogenekkel buzdítanak, hanem az, amit a szívébe írt törvény, a Krisztus parancsolata mond nekünk. Mert mi tudjuk, mi láttuk, és elődeink megtapasztalták, nem csak a zsidóság a Bibliában, olvassátok el a Himnuszot, bizonyosságot tesz arról, hogy Isten már tett jót velünk, látszólag ok nélkül, mindenféle viszont-szolgáltatás nélkül, és képes nektárt csepegtetni Tokaj szőlővesszein, aminek mindannyian együtt örülhetünk, ha Vele járunk. Ha, amikor szólít minket, akkor ott vagyunk. Ha, amikor megjelenik, akkor jelen vagyunk. Nem csak testben, de lélekben is. Nem csak szavainkban, de cselekedeteinkben is. Nem csak elméletben, de gyakorlatban is. Az idei Advent talán épp az az Advent lesz, amelyben gyakorlati cselekedetekre fordíthatjuk mindazt a készülést, mindazt a sok várakozást, amelyben hallottuk Isten hívó szavát, amelyben igei muníciót kaptunk Tőle az élet harcainhoz, és amely megteremt a lehetőséget, hogy szilárdan megállva embertársaink között bizonyosságát adjuk hűségünknek a Krisztushoz. Bizonyosságát adjuk hitünknek, hogy a jövőt Isten fogja szebbé tenni, s megmutatjuk, hogy kell engedelmesen, hűségesen követni a Mindenség Urát. Ámen.

Mennyei Édes Atyánk! Köszönjük Néked azt, hogy van ideje a pihenésnek, de időről időre eljönnek azok a pillanatok, azok a nehézségek, amikor a Te örállóidnak fel kell emelni a fejüket, amikor ki kell nyitni szájukat, amikor erőt kell önteni embertársaikba, s amikor, ha mással nem, hát szilárd odaállásunkkal, kiállásunkkal meg kell mutatni a világnak, hogy Te nagyobb hatalom és erő vagy, mint bármi más, aki e világ urának hirdetheti önmagát.

Mindenség Istene, adj nekünk ehhez erőt. Adj nekünk hitet és odaszánást. Add, hogy hitünk valódi tudássá váljon, s tudásunkat meg tudjuk osztani embertársainkkal. Hogy nekik is békességet, szeretetet, magabiztosságot adhassunk az előttünk álló hetek-hónapok-évek és minden időnek minden pillanatában.

Mindenség Istene, légy velünk e nehéz harcban. Áldj meg minket, taníts minket, erősítsd azokat is, akik most nincsenek közöttünk. Légy áldás minden ember számára a földön, adj gyógyulást a betegeknek, hitet a kételkedőknek, s

taníts minket hűségesen Terád tekintve életünk minden napján úgy imádkozni, ahogy a Te szent Fiad, a mi Urunk Krisztus tanított, ekképpen:

Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy, szenteltessék meg a te neved, jöjjön el a te országod, legyen meg a te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is; mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma, és bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek; és ne vigy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól; mert tied az ország, a hatalom és a dicsőség mindörökké. Ámen.

Istennek, a mi Atyánknak szeretete, az Ő szent Fiának, a Krisztusnak kegyelme, és a Szentlélek gondviselő közössége légyen és maradjon mindenkor mivélünk. Ámen.